

הספרים שלו על הארץ, טיפס על הפנס, שחרר את הבלון ורץ אתו לתחנת האוטובוס. אבל הנהג הכיר את הכללים. "בלי כלבים, בלי חבילות גדולות ובלי בלונים" אמר.

אנשים עם כלבים הולכים ברגל.

אנשים עם חבילות נוסעים במוניות.

אנשים עם בלונים משאירים אותם איפשהו.

פסקל לא רצה להשאיר את הבלון והאוטובוס נסע בלעדיו.

דרך ארוכה הייתה לבית הספר בו למד פסקל וכשהוא הגיע לשם הלימודים כבר התחילו. אסור היה לו לאחר לבית הספר! פסקל דאג מאוד. אבל אז בא לו רעיון. הוא השאיר את הבלון אצל חצרן בית הספר שטאטא את החצר. ומאחר שזה היה האיחור הראשון שלו הוא, לא נענש.

החצרן ששמר לפסקל את הבלון בחדרו, ואחרי השעורים נתן לו אותו בחזרה. אבל אז התחיל לרדת גשם. פסקל מוכרח היה ללכת הביתה ברגל, בגלל הכללים המטופשים של האוטובוסים. אבל הוא דאג גם שהבלון לא יירטב. וכשראה איש זקן

הבלון האדום

אלברט למוריס

פעם חי בפריס ילד בשם פסקל. לא היו לו אחים או אחיות והוא היה עצוב מאוד ובודד בביתו. פעם הוא מצא ברחוב חתול משוטט והביא אותו הביתה, ופעם אחרת גור כלבים, אך אמא שלו אמרה שהחיות רק מביאות לכלוך הביתה, זרקה את החיות ופסקל חי שוב לבדו בחדרים המסודרים ונקיים.

ויום אחד, בדרך לבית הספר הוא ראה בלון אדום ויפה קשור לפנס הרחוב. פסקל שם את תיק

העובר לידו עם מטריה, שאל האם הוא יכול ללכת יחד אתו עם הבלון תחת המטריה. וכך ממטריה אחת לשנייה פסקל הגיע הביתה.

אמא שלו שמחה כשראתה אותו חוזר בסוף, כי התחילה כבר לדאוג לו. אבל היא כעסה מאוד כשהתברר לה כי הוא איחר לחזור בגלל הבלון. היא לקחה את הבלון, פתחה חלון וזרקה אותו החוצה.

בדרך כלל כשמשחררים בלון, הוא עף לו. אבל הבלון של פסקל נשאר אחרי החלון והם יכלו להביט אחד על השני דרך הזכוכית. פסקל היה קצת מופתע שהבלון לא עף משם, אך לא מופתע מאוד. ידידים עושים כל מיני דברים יפים לזה. ואם הידיד הוא בלון, הוא לא בורח. פסקל פתח בשקט את החלון, הכניס את הבלון לחדר והסתיר אותו שם.

למחרת, לפני שיצא לבית הספר, הוא פתח את החלון כדי שהבלון יצא, ואמר לו לבוא אליו כשיקרא לו. ואז לקח את התיק שלו, נישק לאמו וירד במדרגות.

כשהיה כבר ברחוב קרא "בלון! בלון!" והבלון עף אליו. ואז הוא הלך אחרי פסקל, בלי שהיה קשור אליו בחוט, בדיוק כפי שכלב הולך אחרי האדון שלו. אך, גם כן כמו כלב, הוא לא תמיד עשה מה שאמרו לו. אם פסקל רצה לתפוס אותו כדי לעבור את הרחוב, הבלון ברח ממנו. אז פסקל החליט לעשות כאילו זה לא אכפת לו. הוא הלך ברחוב כאילו שהבלון בכלל איננו, ואחר כך הסתתר אחרי פינת בית. הבלון התחיל לדאוג, ומיהר לבוא אליו. כשהגיעו לתחנת האוטובוס פסקל אמר "עכשיו, בלון, לך אחריי ואל תאבד את האוטובוס."

וזה היה המראה המוזר ביותר ברחובות פריס, בלון שהתעופף אחרי אוטובוס.

כשהגיעו לבית הספר הבלון ניסה שוב לברוח. אבל הפעמון כבר צלצל ופסקל היה צריך להיכנס לכיתה. הוא דאג מאוד. אבל הבלון עף מעל גדר בית הספר, ונעמד בכניסה לכיתה יחד עם הילדים. המורה היה מופתע מאוד מהתלמיד החדש, וכשהבלון ניסה להיכנס לכיתה הילדים רעשו כל כך שמנהל בית הספר בא לראות מה קרה.

המנהל ניסה לתפוס את הבלון ולזרוק אותו החוצה, אך לא הצליח. אזי הוא אחז בידו של פסקל ויצא אתו מבית הספר. הבלון עזב את הכיתה והלך אחריהם. למנהל היו עניינים חשובים לסדר בבית העירייה והוא לא ידע מה לעשות עם פסקל ועם הבלון, אזי חזר וסגר את הילד במשרדו. הוא חשב שהבלון יישאר אחרי הדלת. אבל הבלון חשב אחרת. כשראה שהמנהל מכניס את המפתח לכיסו הוא עף אחריו ברחוב.

אנשים ברחוב הכירו היטב את מנהל בית הספר, וכשראו אותו עם הבלון נענעו בראשיהם ואמרו "המנהל משתובב. זה לא בסדר. מנהל בית הספר צריך להיות מכובד ולא לשחק כמו אחד הילדים מבית הספר שלו."

האיש המסכן ניסה כל הזמן לתפוס את הבלון, אבל לא הצליח, ולא הייתה לו ברירה אלא להשלים ולהמשיך ללכת כך. מחוץ לבית העירייה הבלון נעצר. הוא חיכה למנהל ברחוב וכשזה חזר לבית הספר, הבלון בא אתו. המנהל שמח שיכול להוציא את פסקל ממשרדו

ולהתפטר ממנו ומהבלון.

בדרך הביתה פסקל ראה חבורת נערים אלימים מבני הסביבה. הם ניסו לתפוס את הבלון שנסחב אחרי פסקל, אבל הבלון הרגיש בסכנה ובא מהר אליו. פסקל תפס אותו והתחיל לרוץ, אבל אז באו יותר נערים מהצד השני.

פסקל עזב את הבלון שעלה מיד גבוה לשמיים ובזמן שהנערים הסתכלו עליו הוא בעצמו עבר ביניהם ועלה במדרגות ביתו. משם הוא קרא לבלון שבא אליו מיד, להפתעתם של הנערים הרעים. למחרת היה יום ראשון ופסקל הלך לכנסייה, אך קודם אמר לבלון להישאר בבית, להתנהג יפה, לא לשבור שום דבר ובמיוחד לא לצאת החוצה. אבל לבלון היו רעיונות אחרים. ברגע שפסקל ואמו התיישבו על הספסל בכנסייה הבלון הופיע ונשאר תלוי בשקט באוויר מעליהם.

הכנסייה אינה מקום בשביל בלונים. כולם הביטו על הבלון ולא שמו לב לנעשה על במת הכנסייה. לכן פסקל היה צריך לעזוב מהר, כששומר הכנסייה הולך אחריו. ובאמת, הבלון לא הבין כלום

בהתנהגות טובה וגרם לפסקל צרות רבות! והצרות גרמו שנעשה רעב. היה לו עוד מטבע אחד והוא נכנס למאפיה כדי לקנות לו עוגה. לפני שנכנס אמר לבלון "עכשיו תתנהג יפה וחכה לי. אל תלך מכאן." הבלון התנהג יפה אבל ברגע שפסקל נכנס למאפיה הוא עבר לפינת רחוב כדי להתחמם בשמש.

וזה היה כבר רחוק מדי. הנערים, אלה שניסו לתפוס אותו יום קודם, הרגישו בו. הם התגנבו אחריו בשקט, קפצו עליו ולקחו אותו אתם. כשפסקל יצא מהמאפיה הבלון לא היה שם! פסקל רץ לכל הכוונים וחיפש אותו גם למעלה בשמיים. הבלון שוב לא נשמע לו! הוא הלך בעצמו! ולמרות שקרא לו בכל כוחו הבלון לא חזר.

הנערים קשרו את הבלון בחבל חזק וניסו ללמד אותו פעלולים. "נוכל להציג את הבלון המכושף בקרקס" אמר אחד מהם. הוא איים במקל על הבלון. "בוא הנה או אפוצץ אותך" הוא קרא. למזלו פסקל ראה את הבלון מתרומם מעל קיר, וביאוש מנסה להשתחרר מהחבל. הוא קרא לו.

הבלון שמע את קולו של פסקל ומיד עף אליו. פסקל מהר ניתק את החבל ורץ עם הבלון מהר כמה שרק יכול היה. הנערים רצו אחריהם. הם רעשו כל כך שכולם בסביבה הביטו על המרדף. כולם חשבו שפסקל גנב לנערים את הבלון. ופסקל חשב תחילה "אסתתר בתוך ההמון". אבל בלון אדום כזה רואים בכל מקום, גם בין המון אנשים. פסקל רץ בסמטאות כדי לברוח מהנערים. ברגע מסוים הנערים לא ידעו האם הוא פנה ימינה או שמאלה, ואז התחלקו לכמה קבוצות. רגע אחד פסקל חשב שהצליח לברוח מהם וחיפש מקום כדי לנוח. אך מיד אחרי פינת רחוב פגש קבוצה אחת מהחבורה. הוא רץ חזרה ושם היו כבר נערים אחרים. בסוף הוא הגיע למגרש ריק. הוא חשב שכאן הוא יהיה בטוח, אך פתאום הנערים הופיעו מכל הצדדים והקיפו אותו ואת הבלון. פסקל עזב את הבלון. אך הפעם, במקום לרדוף אחרי הבלון, הנערים תקפו את פסקל. הבלון עף קצת הצדה, אבל כשראה שתוקפים את פסקל, חזר מיד. הנערים התחילו לזרוק אבנים על הבלון.

"עוף מכאן, בלון! עוף מכאן!" קרא פסקל, אך הבלון לא רצה לעזוב את חברו.

ואז אבן אחת פגעה בבלון והוא התפוצץ!
פסקל התחיל לבכות על ידידו ההרוס, אך אז קרה הדבר המוזר ביותר שקרה אי-פעם!
מכל הצדדים הופיעו בלונים באוויר, בלונים מכל הצבעים, אדומים, כחולים, ירוקים, לבנים וצהובים. הם הסתדרו בקו אחד גבוה בשמיים. זה היה מרד של כל הבלונים!

כל הבלונים של פריס באו לפסקל ורקדו סביבו. הם קשרו את החוטים שלהם זה לזה, יצרו חבל חזק אחד, ואז הרימו את פסקל גבוה לשמיים. והם הובילו אותו במסע מופלא סביב העולם!